

Tisztelt gyászoló közösség!

Búcsúbeszédemet a magyar zenésztársadalom nevében mondom el.

Bélában egy nagyszerű kollégát, önzetlen barátot és a magyar zene ügyéért mindig cselekvésre kész muzsikust: egy igaz magyar embert veszítettünk el. Jószerivel egész életét a kultúra vonzásában élte le, szerénységben, alázatban szolgálva annak ügyét. Áldozatos munkáját jellemzően „csöndes vidéki rejtekén” – s így a legkevésbé sem látványos külsőségek által övezve –, mégis a szüntelen építkezés jegyében, mindvégig tettvágytól fűtötten, nagy ívű tervek tömkelegét magában hordozva végezte el. S a kultúra fogalma számára elválaszthatatlannak bizonyult a hagyományok tiszteletétől, a múlt nagyjai által ránk örökített – és ily módon bennünket, utódokat *feladat* elé állító – kincsesbányától. Ennek a hagyományhűségnek a sugárzó, nemes-patinás szellemét árasztotta földesi otthonának minden szeglete – a bútorok, képek, könyvek, kották és lemezek –, ennek felemelő ereje hatotta át egész szakmai útját, a tanítástól az ismeretterjesztésen át a különféle társaságokban folytatott tevékenységi formáig, s az ehhez társuló hit hevületét érezhette meg az, aki Béla partnere lehetett álmait és terveit feltáró magánbeszélgetései során: meghitt falak közt valahol az Alföld végtelenjében, vagy máskor a Balaton-mellék árnyas-derűs lankáit bejárva. Ugyanennek az elköteleződésnek volt tanújele a mindig választékos-míves, magyar anyanyelvét szintén a hagyományok szellemében, tudatosan ápoló beszéd- és írásmódja is.

A zenetanár, zeneszerző és zenetudós **Felvégi Béla** *értő művelő*ként lelt otthonra a magyar kultúra legkülönbözőbb rendű-rangú szféráiban, többek között annak népi és polgári hagyományvilágában, mint ahogyan egyaránt otthon érezte magát az Alföldön – szeretett régiójában – és a Balaton partján is. Külön ideája volt – leegyszerűsítő kifejezéssel – a *polgári kultúra* fogalmába vonható magyar tradíciók védelme, ápolása és széles körű megismertetése. Hiszen azok, mint vissza-visszatérően kifejtette, szellemi örökségünknek már-már elfeledett (sőt bizonyos korokban egyenesen elszorvasztásra ítélt), ám annál több figyelmet érdemlő, és időtől függetlenül, számunkra ösztönzést nyújtó fejezeteit képezik.

Kevesen mondhatják el magukról, hogy oly tisztánlátással tájékozódhatnak a magyar zeneművészet hagyományrengetegében, mint amilyen otthonossággal ő mozgott benne; hogy az övéhez hasonlítható intenzitással élték volna át, tették volna magukévá kultúránk valódi szellemiségét. S mindezzel együtt még kevesebben büszkélkedhetnek hasonló fokú, a magyar írott műveltségnek olyan széles spektrumát átfogni tudó olvasottsággal, amelyet sokak mellett Tamási Áron, Gárdonyi Géza és Karácsony Sándor munkásságának maradéktalan ismerete fémjelezhet.

Élettársával, Sörös Ildikó zongoraművésszel, Béla szakmai értelemben is igazi lelki és szellemi társra talált. Mindketten a Földesi Református Gyülekezet kántorai voltak, mintegy tíz éven át. Közös koncertfellépéseik gazdag sorából emeljük ki most a rendszeres kabai esteket, a különféle debreceni, gyulai, székelyudvarhelyi, budapesti eseményeket. De Velencében, a Fenice Színházban is együtt léptek színre egy alkalommal. Erőt, energiát nem kímélve vállaltak együttes – és játszottak ennél fogva meghatározó – szerepet lakóhelyük szűkebb régiójának,

Földes, Kaba, Tetétlen vidékének kulturális életében. Az ottani hangversenyek mellett kiemelkedő jelentőségre tett szert az évről évre, Liszt Ferenc születésnapjához kapcsolt rendezvénysorozat, részeként a tetétleni Zichy-kastélyhoz, a művész egykori tartózkodásának helyszínéhez elvivő gyalogtúrával és megemlékezéssel. Ildikó és Béla közös erőfeszítésének köszönhetően jött létre a Mosonyi Mihály Nemzetközi Zongoraverseny is 2015 őszén, a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolában: oly nagyszerű, sokak-sokunk számára emlékezetes pillanataival, s méltó tisztelgésként nagy zeneszerzőnk munkássága iránt, születésének bicentenáriumán.

Mindezek gyönyörű erőfeszítések és eredmények. De arról se feledkezzünk meg, hogy Béla volt a létrehozója, majd vezetője a Liszt Ferenc Társaság Kelet-Magyarországi Tagozatának. Később a Társaság elnökségi tagja is lett, aktív szerepet vállalt továbbá a Richard Wagner Társaság, az Erkel Ferenc Társaság és a Karácsony Sándor Művelődési Társaság munkájában is. Zenetörténeti előadásokat tartott, nyomtatott és elektronikus lapokban publikált, de pár évtizednyi muzsikuspályája során vezetett népdalkört, fellépett zongoristaként és működött zongoratanárként; sőt időnként komponált is, ha maradt hozzá ereje.

Munkássága szép és nemes része lett a magyar kultúra teljességének. Emlékét tisztelettel őrizzük és ápoljuk tovább korai eltávozása után.

/Sziklavári Károly emlékbeszéde/

2017. július 5.

